

O Bog, na pomoč mi pridi

Collatio 10, 10

Sedaj pa vam predlagam nauk in formulo molitve, ki jo iščete. Vsak menih, ki stremlji k stalnemu spominjanju, naj se navadi, da jo bo meditiral neprenehoma in zaradi nje pregnal vse druge. Toda ne bo se je oklenil, če se ne osvobodi popolnoma vseh telesnih brig in skrbi. Nam so jo izročili nekateri najstarejši očetje, tudi mi je ne izdamo razen zelo redkim in zares željnim dušam. Da bi torej imeli vedno Boga v mislih, si morate neprekinjeno ponavljati tole pobožno formulo: »*O Bog, na pomoč mi pridi; Gospod, hiti mi pomagat. (Deus, in adiutorium meum intende: Domine, ad adiuvandam mihi festina.)*« (Ps 69,2).

Ta verz namreč ni slučajno izbran iz celotnega Svetega pisma za orodje. Vsebuje namreč vsa čutenja, ki jih je sposobna človeška narava, in je primeren, da zadovolji vsa stanja, in koristi vsemu, kar jo doleti. Vsebuje klic k Bogu proti vsem nevarnostim, vsebuje pobožno izpoved, vsebuje skrb, ki jo obuja stalni strah, vsebuje priznanje lastne krhkosti, uslišanega zaupanja, gotovost v pomoč, ki je vedno vsepovsod navzoča.

Kdor neprenehoma kliče svojega zaščitnika, je zares gotov, da ga ima vedno v bližini. Ta klic vsebuje radost in gorečo ljubezen. Je krik duše, ki ima pozoren pogled na nastavljene zanke sovražnika, ki jo oblega noč in dan, in priznava, da mu ne more ubežati brez pomoči svojega zaščitnika.

Ta verz je za vse, ki jih vznemirja nadlegovanje demonov, nepremagljivo obzidje, neprebojni oklep in najtrdnejši ščit. Tako v prezirljivi lenobi in v dušnem strahu, v žalosti in v potrlih mislih, to rešilno zdravilo preprečuje obup, nam odkriva Njega, ki ga kličemo, Njega, ki vidi naše boje in ki ni daleč od svojih, ko ga kličejo. Kadar pa naša srca preplavlja tolažba in veselje, nas ta verz svari pred prevzetnostjo, da ne postanemo naduti zaradi tega, ker nam je dobro, česar ne moremo obdržati brez Boga, ki ga milo prosimo za hitro pomoč. Ta kratek verz nam je vsem v vseh okoliščinah koristen in potreben.

Kdor si stalno in v vseh ozirih želi božje pomoči, ne izraža, da si je želi zgolj v težkih in žalostnih, temveč tudi v drugih, veselih in podobnih rečeh. Tak ve, da nas Bog rešuje iz vseh nesreč in on sam daje, da veselje traja, v obeh primerih človeška krhkost sama ne vzdrži brez njegove pomoči.

Loti se me strast požrešnosti. Iščem jedi, ki jih puščava ne pozna. V središče strašne samote zadišijo kraljevski obroki, h katerim se nehote čutim pritegnjen, da jih poželim. Zato moram reči: »*O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.*«

Skušam sem, da bi prehitel uro, ki je določena za obed. Z veliko bolečino v srcu se moram truditi, da ohranim mero, ki jo je določila pravična in trdna treznost. Stokajoče bom vzklikal: »*O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.*«

Bitke, ki jih bijem v mesu, zahtevajo še strožji post. A me zadržuje utrujeni želodec in ostrina v trebuhu. A če želim uresničiti svoje upe, če želim utišati vročične telesne želje brez strožjega posta, moram reči: »*O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.*«

Prava ura se je približala in me poziva k obedu, a kruh se mi upira, da ne morem zadovoljiti naravne potrebne. Klicati moram s stokom: »*O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.*«

Želim vztrajati v branju, da utrdim srce, a glavobol me ovira. Ali pa ob tretji uri spanec položi moj obraz na svete liste. Priganja me, da čas namenjen počitku podaljšam ali prehitim. Med skupno molitvijo me spanec tako pritiska, da moram prekiniti molitev psalmov. Podobno moram vzklikati: *»O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.«*

Spanec je zbežal izpred mojih oči, v mnogih nočeh me utruja hudič z nespečnostjo, ni več nočnega počitka na mojih vekah. V vzdihljajih molim: *»O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.«* (...)

Vznemirjajo me jeza, lakomnost in žalost. Žene me, da bi odgnal tisto blagost, ki sem jo sprejel kakor za svojo prijateljico. In da me nemirna jeza ne zanese v grenki bes, moram z največjim ječanjem klicati: *»O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.«*

Skušajo me lenoba, slavohlepje in napuh. Zanimarjam in sem mlačen do drugih ter s tem v mislih skrito soglašam. Da ne ostane v meni ta nevarni sovražnikov namig, bom s vso skrušenostjo srca molil: *»O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.«*

Pridobil sem milost ponižnosti in preprostosti. S skrušenim duhom sem odložil jarem napuha. *»Naj ne pride do mene noga prevzetnosti, roka krivičnih naj me ne prežene«* (Ps 36, 12). Da ne bom trpel še za hujšimi ranami, ki so posledica zanosa moje zmage, moram z vso močjo na glas klicati: *»O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.«*

Sem v vročici, ki moje srce bega sem in tja. Nimam moči, da bi držal v napetosti begavost mojih misli. Ne morem ostati v molitvi brez raztresenosti, ne da bi me obiskovale prazne slike in brez spominjanja preteklih besed in dejanj. Čutim se obteženega s takšno nerodovitnostjo, da v sebi ne morem obuditi nobenega duhovnega čutenja. Če naj dobim kdaj svobodo od te praznine duha, iz katere me moje ječanje in vzdihni ne morejo rešiti, potem moram klicati: *»O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.«*

Čutim, da je moj duh spet našel pravo smer, da je moje mišljenje postalo smiselno, da je moje srce zaradi obiskanja Svetega Duha neizrekljivo srečno in moj razum ves iz sebe. Poplava duhovnih misli zaradi hipnega razsvetljenja in prihoda Odrešenika. Najsvetejše misli, do sedaj skrite pred menoj, so se mi razodele. Da lahko to obdržim še naprej, moram spoštljivo in vztrajno klicati: *»O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat.«* (...)

Naša molitev za rešitev v slabih časih in za varovanje pred napuhom v dobrih časih mora temeljiti na tej vrstici. Misel na to vrstico se mora neprenehoma vrteti v vašem srcu. Nikoli je ne prenehaj ponavljati ob kakršnem koli delu, opravilu ali poti se nahajaš. Misli nanjo med tem ko spiš, ješ ali opravljaš najbolj osnovne zahteve narave. Ta v srcu občutena misel bo zate formula odrešenja. Ne le, da te bo varovala pred vsemi hudičevimi napadi, temveč te bo čistila od vseh madežev zemeljskega greha in te bo vodila v zrenje nevidnega in nebeškega ter v tisto gorečo nujnost molitve, ki je nepopisna in jo izkusijo le redki. Spanec naj pride nadte, ko meditiraš to vrstico, dokler ponavljanje teh besed ne pride kot sad tvoje navade, da jih ponavljaš celo v svojem dremežu.

Ta vrstica naj bo prva reč, ko se zbudiš. Naj bo v tvojih misli, ko bediš. Naj te prevzame, ko vstajaš iz postelje ali ko poklekaš. Naj te spremlja v vseh tvojih delih in dejanjih. Naj bo ves čas ob tebi. Po Mojzesovi zapovedi boš misli nanjo, *»ko bivaš v svoji hiši in ko hodiš po poti«* (5 Mz 6,7), ko legaš ali ko vstajaš. Napiši jo na podboje svojih ustnic, postavi jo na obzidje svojega doma in v notranje svetišče svojega srca. To bo ponavljajoča molitev, nenehen odpev, ko se sklanjaš ali ko se dvigaš, da storiš vse potrebno za svoje življenje.

Prevedel p. Niko Aracki OCist